

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Dese a soudců JUDr. Kateřiny Hornochové a JUDr. Miroslava Galluse ve věci žalobkyně K., a.s., proti žalované H. „P.“ P., a.s., o zaplacení částky 156 420,30 Kč s příslušenstvím, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 28 Cm 420/99, o dovolání žalované proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 26. února 2004 č. j. 8 Cmo 3/2004-79, takto:

I. Dovolání se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů dovolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 26. září 2003 č. j. 28 Cm 420/99-59 zamítl žalobu o zaplacení částky 156 420,30 Kč s příslušenstvím a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Soud prvního stupně zjistil, že žalovaná objednala u žalobkyně objednávkou ze dne 20. 1. 1998 koberec. Součástí objednávky byla specifikace objednaného zboží co do ceny, množství a účelu, ke kterému měly být koberec použity (v hotelových pokojích, chodbách, schodištích). Žalobkyně uvedené zboží žalované dodala a žalovaná je převzala, avšak z fakturované kupní ceny nezaplatila částku, která je předmětem řízení. Žalobkyně sice poskytla žalované slevu z kupní ceny na neodstranitelné vady zboží zjištěné po jeho převzetí, žalovaná však po provedení pokládky koberců zjistila další vadu spočívající v uvolňování vlasu koberců, čímž docházelo k jejich zvýšenému opotřebení. Tuto vadu u žalobkyně reklamovala a uplatnila požadavek na slevu z kupní ceny nejprve ve výši 30 %, poté svůj nárok snížila na žalovanou částku. Ze znaleckého posudku vypracovaného ke kvalitě dodaných koberců Znaleckým ústavem textilním, zkušební ústav Brno, soud prvního stupně zjistil, že „vlastnost podlahové krytiny neodpovídá požadavkům na zátěžový koberec tak, jak je požadováno pro třídu M 4, resp. M 3 podle ČSN EN 1307“. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že mezi žalobkyní a žalovanou byla uzavřena kupní smlouva, jejímž předmětem bylo dodání koberců pro prostory, které vyžadují tzv. zátěžový koberec. Zboží dodané žalobkyní však tuto vlastnost nespĺňovalo, proto žalovaná důvodně využila svého práva vyplývajícího z článku 50 Vídeňské úmluvy OSN o smlouvách o mezinárodní koupi zboží, která byla vyhlášena jako sdělení Federálního ministerstva zahraničních věcí pod č. 160/1991 Sb. (dále jen „**Vídeňská úmluva**“), umožňující kupujícímu snížit kupní cenu v rozsahu odpovídajícímu poměru mezi hodnotou, kterou mělo skutečně dodané zboží v době dodání, a hodnotou, kterou by mělo v této době zboží bez vad.

K odvolání žalobkyně Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 26. února 2004 č. j. 8 Cmo 3/2004-79 rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 156 420,30 Kč [výrok pod bodem I.a)], zrušil výrok o zaplacení příslušenství pohledávky a řízení v tomto rozsahu zastavil [výrok pod bodem I.b)] a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výroky pod body II a III). Odvolací soud akceptoval závěr soudu prvního stupně, že mezi účastnicemi řízení vznikla na základě objednávky žalované postupem podle článku 18 odst. 3 Vídeňské úmluvy kupní smlouva. Dovedil, že podle této smlouvy mělo dodané zboží odpovídat požadavkům vysloveným v objednávce (tj. návrhu smlouvy), pokud jde o množství, jakost, provedení, ve smyslu článku 35 odst. 1 Vídeňské úmluvy. V

objednatelka žalovaná požadovala dodávku koberců ADOS za 590 Sk při dodací podmínce E. W. R. a v připojené specifikaci uvedla jednotlivá množství koberců ADOS podle šíře koberců tak, jak jimi měla v úmyslu vybavit pokoje, chodby, schodiště aj. Specifikace také obsahovala podrobný rozpis podle vzorů, barev, požadavků na obšití aj. Odvolací soud obsah těchto listin posoudil jako řádný návrh smlouvy, v němž byl ohledně jakosti dostatečně jasně formulován požadavek na koberec ADOS. Odvolací soud dovodil, že označení koberců jejich (obchodním) názvem v sobě subsumuje přesné určení jakosti koberců. Jestliže koberec ADOS nejsou tzv. zátěžovými koberci, pak nelze tvrdit, že měly splňovat požadavky kladené na tzv. zátěžové koberec. Na rozdíl od soudu prvního stupně odvolací soud nedospěl k závěru, že jakostní parametry koberců ADOS musely být takové, aby koberec „obstál“ v hotelovém provozu. Odvolací soud uzavřel, že údaje ve specifikaci, v níž je pod označením ADOS uvedeno, kolik m² určitého vzoru při určité šíři, atd. žalovaná požaduje, včetně údaje „schodiště“, apod., určoval jeho výběr vzhledem k rozměrům místností, nešlo tedy o vyjádření podmínky vhodnosti koberců pro zvláštní účel, čemuž nasvědčuje i tzv. rekapitulace, v níž žalovaná vyjádřila souhrn požadovaných koberců ADOS s uvedením šířky, m², bm a vzorů už bez údaje, kam budou koberec položeny. Dodáním koberců ADOS, které nebyly a nemohly být tzv. zátěžové, nedošlo k vadnému plnění. Odvolací soud zvážil i to, zda by obrana žalované nebyla důvodná ve vztahu k reklamaci „pouštění vlasu“ z koberců, které nemusely splňovat požadavek na „zátěžovost“. V této souvislosti konstatoval, že žalovaná příslušný důkaz nepodala a že své tvrzení o takové vadě spojovala nikoli s nedostatečnou kvalitou koberců ADOS, ale koberců, které měly splňovat nároky hotelového provozu. V průběhu odvolacího řízení vzala žalobkyně zpět žalobu v rozsahu uplatněných úroků z prodlení. V této části proto odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně zrušil a řízení zastavil (§ 222a odst. 1 o. s. ř.).

Proti rozsudku odvolacího soudu v rozsahu jeho výroků pod body I.a), II a III podala žalovaná dovolání z důvodu, že napadené rozhodnutí je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci [dovolací důvod podle § 241a odst. 2 písm. a) o. s. ř.], spočívá na nesprávném právním posouzení věci [dovolací důvod podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř.] a vychází ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném dokazování [dovolací důvod podle § 241a odst. 3 o. s. ř.]. Vadu řízení shledává dovolatelka v postupu odvolacího soudu, který přijal právní závěr, že se v dané věci jedná o typ koberců, které nejsou tzv. zátěžové, pouze na základě vysvětlení žalobkyně. V žádném případě nelze dovodit, že pokud si kupující (dovolatelka) objednala koberec ADOS, objednala si koberec nezátěžové jakosti a že tuto vědomost měla již při zadání objednávky. K okolnostem uzavření smlouvy uvedla, že pokud by chtěla vyjádřit, že chce jen určitý počet metrů čtverečných zboží, jak uzavřel odvolací soud, nebyla by v objednatelce udala, kam budou objednávané koberec umístěny. Závěry odvolacího soudu přijaté ze skutečnosti, že na objednatelce se uvádí i rekapitulace, dovolatelka hodnotí taktéž jako nesprávné. Rozhodující podle jejího názoru je, že na prvním místě bylo v objednatelce uvedeno, kam budou koberec umístěny, je proto zřejmé, k jakému účelu měly sloužit. Dovolatelka dále poukázala na článek 8 odst. 3 Vídeňské úmluvy, v němž je stanoveno, že při určování úmyslu strany se mj. vezme náležitý zřetel na následné chování. V této věci bylo po dodání koberců důležité, že dovolatelka reklamovala u žalobkyně vadu spočívající v uvolňování vlasu z koberců a žalobkyně, která vadu neuznala, namítala pouze, že vada byla způsobena pokládkou koberců, nikdy však nenamítla, že by předmětné koberec nebyly určeny do hotelového provozu. Z toho i z dalších okolností vyplývá, že žalobkyně věděla o tom, kam jsou koberec určeny, a také z logiky věci bylo zřejmé, že si dovolatelka neobjednávala koberec neurčené do hotelového provozu. Článek 35 odst. 2 Vídeňské úmluvy dovolatelka interpretuje tak, že důkazní břemeno ohledně vady zboží se přesouvá na prodávajícího, a to i ohledně tzv. zvláštního účelu podle písmena b) tohoto ustanovení, kde se praví, že zboží neodpovídá smlouvě, ledaže

se hodí pro zvláštní účel, o kterém byl prodávající jinak uvědoměn. Bylo proto povinností žalobkyně, aby v řízení prokázala, že dodala zboží, které se hodí k účelu, o kterém byla uvědoměna objednávkou. Nesprávnost právního posouzení věci vidí dovolatelka v tom, že odvolací soud nesprávně vyložil správně určenou právní normu, když nepřihlédl k tomu, na kom leží důkazní břemeno ohledně vady zboží, a dále odvolací soud pochybil, když při výkladu projevu vůle nepřihlédl ke všem okolnostem uzavírání a obsahu smlouvy a k některým důležitým skutkovým zjištěním nepřihlédl. Dovolatelka navrhla zrušení rozsudku odvolacího soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobkyně se k dovolání nevyjádřila.

Nejvyšší soud České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“) jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno včas oprávněnou osobou a že je podle § 237 odst. 1 písm. a) občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) přípustné, přezkoumal napadený rozsudek odvolacího soudu a po přezkoumání věci ve smyslu ustanovení § 242 odst. 1 a 3 o. s. ř. dospěl k závěru, že dovolání není důvodné.

Nejvyšší soud nejprve zkoumal, zda řízení netrpí vadami uvedenými v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a § 229 odst. 3 o. s. ř., popřípadě jinými vadami, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Postupoval tak vzhledem ke své povinnosti stanovené v § 242 odst. 3 o. s. ř. přihlédnout k těmto vadám řízení a také vzhledem k tomu, že dovolatelka vznesla námitku, že řízení trpí vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

Takové vady se však ze spisu nepodávají. Za tuto vadu nelze považovat ani závěr odvolacího soudu, který učinil o tom, co bylo v kupní smlouvě účastníků sjednáno jako předmět plnění, jak se mylně dovolatelka domnívá. Přestože dovolatelka na ustanovení § 241a odst. § 2 a) o. s. ř. výslovně odkázala a uvedla, že řízení trpí vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, obsahová argumentace dovolání směřuje výlučně ke zpochybnění právního posouzení věci odvolacím soudem, tedy k dovolacímu důvodu upravenému v § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř., podle něhož lze namítat, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Dovolatelka dále uplatnila dovolací důvod podle § 241a odst. 3. o. s. ř. Z hlediska obsahového vymezení dovolání je však zřejmé, že dovolatelka uplatňuje i v tomto případě dovolací důvod spočívající v nesprávném právním posouzení věci.

Právní posouzení věci je nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu určil sice správně, ale nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Odvolací soud vyšel v dané věci ze závěru, že kupní smlouva mezi účastníky vznikla podle článku 18 odst. 3 Vídeňské úmluvy tím způsobem, že dovolatelka požadované plnění vymezila ve své objednávce a přiložené specifikaci a žalobkyně poté vyjádřila souhlas s touto nabídkou tak, že požadované zboží dovolatelce odeslala. Množství, jakost a provedení zboží ve smyslu článku 35 odst. 1 Vídeňské úmluvy byly určeny ve zmíněné objednávce a specifikaci, a to tak, že dovolatelka svůj požadavek na předmět plnění dostatečně jasně formulovala označením koberců jejich obchodním názvem ADOS, který v sobě subsumoval přesné určení jejich jakosti. Vzhledem k tomu, že v řízení nebylo tvrzeno, ani prokazováno, že by došlo k jednání účastníků o jiné jakosti koberců než té, která byla požadována dovolatelkou v její objednávce, v níž uvedla jednotlivé rozměry koberců pro každý pokoj, chodbu a schodiště hotelu, pro něž byly koberce určeny, dovodil odvolací soud, že pokud koberce ADOS nejsou tzv. „zátěžovými koberci“, pak nelze uzavřít, že by měly splňovat požadavek kladený na tzv. „zátěžové koberce“.

Nejvyšší soud se s tímto závěrem odvolacího soudu ztotožňuje. V daném případě si strany ve

smlouvě, která v souladu s ustanovením článku 18 odst. 3 Vídeňské úmluvy vznikla poskytnutím požadovaného plnění, sjednaly, že budou dodány koberce ADOS v ceně 590 Sk za m². Tím byla podle článku 35 odst. 1 Vídeňské úmluvy dohodnuta vlastnost zboží. Tyto koberce byly též žalované dodány. Aplikace ustanovení článku 35 odst. 2 Vídeňské úmluvy v tomto případě nepřichází v úvahu, neboť prodávající není odpovědný za vady zboží, pokud si kupující sám určí typ zboží nebo parametry, které příslušný druh zboží má mít. Kupující pak samozřejmě nemá ani právo na slevu z kupní ceny podle článku 50 Vídeňské úmluvy. Z výše uvedeného je zřejmé, že rozsudek odvolacího soudu je z hlediska uplatněného dovolacího důvodu správný.

Nejvyšší soud proto podle § 243b odst. 2 o. s. ř. dovolání žalované zamítl.

O náhradě nákladů dovolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 243b odst. 5, § 224 odst. 1, § 151 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř., když žalovaná nebyla v dovolacím řízení úspěšná a žalobkyni žádné náklady dovolacího řízení nevznikly.

Proti tomuto rozsudku není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 29. března 2006

JUDr. Zdeněk D e s , v. r.
předseda senátu